

Kiosztották az 1953. évi állami díjakat

Dragan Ioan,
tanár, az aradtanományi pe-
dagógiai kabinet metodistája.

Az utolsó helyet a Sztálinvárosi Vasúti Építők együttese foglalja el 6 ponttal. 12. a Salgótarjáni Bányaász 20 pont, 13. Szegedi Haladás 0 pont.

★

Vasárnap Berlínben Ke'er-Berlin és Nyugat-Berlin labdarúgó válogatottjai mérköztek. A két együttes újdélme 1:1-es állás után 3:3 rányban döntetlenül végződött.

N. Sz. Hruscsov elvtárs beszélgetése John Bernal tudóssal, az angol közélet vezető személyiségeivel

N. Sz. Hruscsov elvtárs 1954. szeptember 25-én fogadta „A népek közti béke megerősítéséért” elnevezésű nemzetközi Sztaín-díjjal kitüntetett John Bernal professzort, az angol tudomány és közélet egyik vezető személyiségét.

Bernal professzor a napokban a „Times”-ban részleteket közölt az N. Sz. Hruscsoval folytatott beszélgetésének gyorsírói jegyzetéből. Alább közöljük a beszélgetés gyorsírói jegyzetének teljes szövegét.

KERDES: A Szovjetunió új mezőgazdasági politikáját sok és különféle kommentárral kísérték külföldön, gyakran egy új mezőgazdasági világosítást és a kollektivizálás oszlophoz tartozó feladatokról beszéltek. Ennek a nézetnek igazolására felhozzák a mezőgazdaságnak nyújtott hatalmas segítséget, a számtalan új háztartást, sőt még a mezőgazdasági kiállításokat is. A többi között például a szibériai és kazahsztáni új termőföldek gyors művelésére fogásait is a helyzet komolyságának jeleként ítélik meg. Eppen ezért felvilágosítást szeretnék kapni Önöktől, aki nagy mértékben felel az új irányzatokról, milyen alapvető politikai megfontolások vezették Önt ebben a kérdésben.

VALASZ: Ön bizonyára elolvasta az SZKP Központi Bizottságának plenáris üléséről szóló sajtóközleményeket. Ezeken a plenáris üléseken a szovjet mezőgazdaság továbbfejlesztésének kérdéseivel foglalkoztunk. A plenáris ülések határozatait számtalan kommentárral kísérték külföldön. A Szovjetunió ellenségei igyekeznek a maguk céljaira kihasználni azokat a bírálatokat, amelyekkel mi a mezőgazdaság terén észlelhető hiányosságokért magunkat illetjük; igyekeznek saját félfogásuk szerint értelmezni ezeket a bírálatokat.

Valóban, mi keményen bíráljuk a mezőgazdaság terén észlelhető hiányosságainkat. De nem ostromozzuk magunkat holmi beteges bűnbánó érzéssel. Keményen bíráljuk hiányosságainkat, mert az éles kritika hozzásegít dolgozóinkat, hogy mélyebben megértsék és tudatosítsák magukban ezeket a gyengeségeket, és így jobban dolgozzanak és mielőbb végtelenségig a hiányosságoknak.

A Szovjetunió Kommunista Pártja — az ország iparosításában elért eredményekre támaszkodva — feladatokat tűzött ki, hogy két-három év alatt gyors lendületet kell adni a népi fogyasztási cikkek termelésének, Magától értetődik, hogy a népi fogyasztási cikkek termelésének növelése érdekében gyorsabb ütemben kell fejleszteni a mezőgazdaságot és különösképpen jelentősen fokozni kell a gabonatermesztést.

Sok szó esett külföldön arról, hogy egyrészt a XVIII. kongresszuson mondott Sztaín-beszéd és a XIX. kongresszuson elhangzott Malenkov-beszéd, másrészt az SZKP KB legutóbbi plenáris ülésének határozatai között — látszólag — ellentmondás tapasztalható. J. V. Sztaín ugyanis a part XVIII. kongresszusán, G. M. Malenkov pedig a part XIX. kongresszusán bejelentette, hogy országunkban megoldódott a gabonakérdés, az SZKP KB legutóbbi plenáris ülésének határozatai pedig rámutatnak arra, hogy mennyire szükséges a gabonatermesztés növelése és minél nagyobb szűzföldök bevetése gabonával. Alapjában véve nincs itt semmiféle ellentmondás. J. V. Sztaínnak és G. M. Malenkovnak tökéletesen igazuk volt, amikor kijelentették, hogy elég gabonánk van a lakosság kenyérlátásának biztosításához. Országunk fedezni tudja gabonaszükségletét. Most is elég gabonánk és gabonataratékunk van. De a kenyér mellett az emberek egyéb szükségletei is vannak. Eppen ezek az egyéb szükségletek követték meg közvetlen módon a gabonatermesztés növelését.

A Szovjetunió fejlődése, az ország gazdasági életének megszilárdítása s ennek alapján a dolgozók anyagi helyzetének javulása nyomán az utóbbi években igen megnövekedett a kereslet olyan árucikkek iránt, amelyekkel eddig nem rendelkezünk nagy mennyiségben. Mi ebből következtetünk az árat, nálunk állandóan növekszik a munkások és tisztviselők realbére és így mind nagyobb a lakosság vásárlóképesége. Magától értetődik, hogy ezzel együtt csökken a kereslet a silányabb minőségű árucikkek iránt, ezzel szemben mind többet keresik a kiváló minőségű árucikkek iránt. Az áruházakban egyre többet látunk csemegeárukat vásárolni. A háború után, amikor magas árak voltak, úgy látszott, hogy kielégitó módon megoldódott a lakosság

ellátása népi fogyasztási cikkekkel. Most, miután éveken át jelentősen csökkentettük az árakat, bizonyos hiányok mutatkoznak egyes árucikkekben, noha valójában mindezeknek az árucikkeknek a termelése nagy mértékben növekedett. A lakosság széles rétegei keresik a kiváló minőségű árucikket s a mi feladatunk az, hogy kielégítsük ezt a keresletet.

Kapitalista körülmények között ilyen helyzetben — vagyis amikor megnövekedik az árkereslet, amikor a kereslet meghaladja a kínálatot — nagyfokú lehetőségek nyílnak a profit-szerzésre. Nálunk azonban másként állnak a dolgok. A szocialista utat a termelés fejlesztését s az árcsökkenést politikai feladatnak tekintjük. Ilyen megvilágításban kell látni a látszólagos gabonahiányt. Nincs szó itt semmiféle válságról. Országunk helyzete nem hogy rosszabb volna, hanem jobb mint valaha. Valóban az a helyzet, hogy most, fejlődésünk magasabb szakaszában a népi fogyasztási javak iránti kereslet, jelentősen növekszik.

Pártunk következetesen és álhathatósan folytatja azt a politikát, amelynek célja a népi fogyasztási cikkek termelésének minden uton-módon való fejlesztése s a dolgozók növekvő szükségleteinek maximális kielégítése. Már pedig az ártermelés fokozása megköveteli a gabonatermesztés növelését, mivel végső fokon a gabona az alapja minden élelmiszeripari terméknek, sőt mi több, igen sok közszükségleti cikk termelésének is. — A nagyobb gabonatermesztés céljából hoztunk határozatot a nagy-kiterjedésű, termékeny és gabonatermesztésre igen alkalmas kazahsztáni és szibériai szűzföldök megműveléséről.

Az új földet igen olcsó gabonát adnak nekünk. Sokszor mérőföld, végtelen mezőségeken fogjuk most művelés alá a földet. Minden különösebb túlzás nélkül mondjuk nálunk, hogy a szántóföldi új területek a barázdába, a forduláshoz éri a dél és este felé érkező szél miatt a föld elejére. A gabona önköltsége itt egészen minimális és így előnyös számunkra, hogy gabonát természetesen ezeken a vidékeken.

Két év alatt teljesítjük ezt a feladatunkat. Eredetileg úgy terveztük, hogy 13 millió hektár szűzföldet törünk fel. Ezt a tervet sikerült teljesíteni: 1954-ben több mint 3 és fél millió hektár szűzföldet műveltünk meg, a jövő évi vetés alá pedig összesen több mint 17 millió hektár földet szántottunk fel. Az SZKP Központi Bizottsága és a Szovjetunió minisztertanácsa utóbb felülvizsgálta az eredeti tervet és az adott lehetőségekből kiindulva elhatározta, hogy 1956-ban 23–30 millió hektár szűzföldet kell természetesen gabonaféléket. Ha csak 10 mászás termést aratunk is hektáronként, ez azt jelenti, hogy a művelésbe fogott szűzföldökről mintegy 300 millió mázsa, vagyis 1 milliárd 800 millió pud gabonát nyerünk. Ez persze minimális mennyiség, hiszen ezekről a földökről gyakran nem 10 mászás, hanem háromszor nagyobb hektárhozamot is elérünk.

A szűzföldök megművelése nyomán országunk olyan mennyiségű gabonához jut, hogy fedezheti a lakosság minden szükségletét, nemkülönben az állattenyésztés fejlesztésének szükségletét, az export és a kella tartálékok megteremtésének szükségletét. Lehetővé válik az is, hogy nagyobb mértékben segítsük a baráti országokat, például Csehszlovákiát és a Német Demokratikus Köztársaságot, a mielőbbi gabonaföldjei nem teremnek elegendő gabonát; Romániát, Magyarországot és Bulgariát, amelyek aszályos években nem tudják teljes egészében fedezni gabonaszükségleteiket.

A gabonatermesztés növelésével lehetővé válik, hogy nagymennyiségű gabonát használjunk fel az állatok takarmányozásához. Ezáltal gyarapítjuk a sertésállományt és más állatok számát, megjavítjuk a hizlalásra fogott állatok takarmányozását, vagyis húsra változtathatjuk át a gabonát. Van egy ukrán komondás: „Nincs jobb szarvas a világon, mint a disznókolbász.” A gabonatermesztés növelésével mi mind több ilyen „szarvasbust” akarunk előállítani. Az új termőföld hasznosítása megkönnyíti számunkra, hogy gyorsabban fokozzuk az állattenyésztéshez szükséges takarmánytermesztést. Nagy földterületek szabadulnak fel takarmánytermelés céljaira. Ez lehetővé teszi, hogy növekedjen a tejelő állatok hozamát, gyarapítsuk a juhállományt és fokozzuk a gyapjútermelést.

Mindezek felül a gabonatermesztés növelése a szűzföldök feltértelezését lehetővé teszi számunkra, hogy az ország más vidékein gabonatermesztéssel elfoglalt földek egy részébe egyéb fontos növényeket vessünk.

Mint már említettem, nekünk sok más termék is szükségünk van a búza kivételével, ezeket a termékeket pedig csak úgy biztosíthatjuk, ha nagyobb területeket vetünk be más növényekkel a régió megművelés alatt álló rajonokban.

Vegyük például a cukrot. Nekünk több cukorra van szükségünk s ezt úgy érhetjük el, ha Ukrajnában mintegy 300 000 hektárral növeljük a jelenlegi cukorpareatermő területeket. Hasonló a helyzet a gyapjattal, a zöldségfélékkel és más olyan növényekkel, amelyek több vizet és gondosabb ápolást igényelnek. Az ipari növényekkel bevetett területeket jelenleg csak akkor növelhetjük, ha a sűrűn lakott rajonokban csökkentjük a gabonatermő földeket.

A feladat tehát az, hogy az új gabonatermesztés kihasználásával megjavítsuk a lakosság élelmiszerellátását.

On természetesen feltehető a kérdés: ha ezek a kincsek, vagyis a szűzföldek eddig is itt voltak a szemünk előtt, miért nem gondoltunk hamarabb rájuk? A nép régóta gondolt erre, már a forradalom előtti időkben. Még a cárok is gondoltak arra, hogy hasznosítani kellene ezeket a nagyszerű földeket. De a feladat meghaladta erejüket. Fennállásának első éveiben még maga a szovjetizáció sem tudta ezt megvalósítani, mert mezőgazdasági gépgyártó iparunk akkoriban még nem volt elég fejlett. A következő két évben felszántásra kerülő földterületek ugyanis akkorak, mint Ukrajna egész termőterülete és másfél-szer nagyobb Ukrajna gabonatermő területénél. Tíz, meg tízmillió parasztról lett volna szükségünk a földet hasznosításához és nem volt honnan venniük őket.

Csak most, szocialista iparunk ki-fejlesztése nyomán, miután a szovjet gépgyártó ipar elérte mai színvonalát, vált lehetővé, hogy aránylag kevés ember munkájával megműveljünk ilyen nagy területeket. 1954-ben 120 000 traktort (átlagosan 15 lóerős traktorokat számítva), 10 000 kombájt, sok más egyéb gépet és felszerelést küldünk a szűzföldök hasznosításához. Hangsúlyozni kívánom, hogy a gépek beosztása semmivel sem növelte a mezőgazdasági gépgyártás programját. Amikor a szűzföldök értékesítésének tervét felvetődött, önkéntes jelentkezéseket kértünk. A szűzföldök értékesítéséhez néhány száz tízezer emberre volt szükségünk, de a párt hívására már kezdetben sokkal többen jelentkeztek, mint ahány ember kellett.

Most, hogy megvannak a gépek és az emberek, semmi sem akadályozhat meg bennünket abban, hogy annyi gabonát termesszünk, amennyit éppen akarunk.

Nem feledkeztünk meg természetesen a jól megművelt területekről sem. Hiszen látható a mezőgazdasági kiállítás, mármint ez a kiállítás nem a szórakoztatás kedvéért rendezték meg. A kiállítás bemutatja a legjobb kolhozok eredményeit minden tartományból. A kiállításra érkező parasztok megismerkednek ezekkel az eredményekkel és kezdenek ráeszmélni arra, hogy ők is elérhetnek hasonló eredményeket. A mi feladatunk az, hogy minden eszközzel erősítsük a kolhozokat — a szocialista mezőgazdaság sziklatárad alapjait. Az átlagos kolhozokat az élenjáró színvonalra akarjuk emelni. Valóságos népi egyetem a kiállítás.

KERDES: A kiállítás egyik sajátossága, hogy nagy teret szentel a falusi villanytelepek fejlődésének. Ezek a telepek aránylag kicsinyek és amennyire látom, nem gazdaságosak, mert az általuk termelt energia drágább az önköltséggel most épülő nagy villanyerőművekkel fejlesztett energiánál. Akkor hát miért építenek Önök falusi villanytelepeket?

VALASZ: Önnel teljesen igaz van, amikor azt állítja, hogy a kis villanytelepek energiája sokkal drágább, mint a nagy erőművéké. De a kolhozoknak mégis érdemes kis villanytelepeket építeniük. Nem szabad megfeledkezni róla, hogy — noha az utóbbi években nagyszabású villanyerőműépítési munkálatok vannak folyamatban nálunk — nincs elegendő villamosenergia. Az ipar csaknem teljes egészében felhasználja a nagy villanyerőművek energiáját. Nyilvánvaló, hogy első-sorban az ipar villamoserő-szükségleteit kell kielégítenünk. Követ-

zőképpen a mezőgazdaság egyelőre még kevés energiát kap a nagy villanyerőművektől. A kolhozok azért építenek kis villanytelepeket, mert ezek energiája mégis kevesebbe kerül nekik, mint a mezőgazdaságban használatos egyszerű motorokkal fejlesztett villamosenergia. A kolhozok még ha kis villanytelepeket építenek is, ezzel emelik a mezőgazdaság gépesítésének és villamosításának színvonalát, az energiát pedig nemcsak mindennapi szükségleteikre fordítják, hanem főképpen arra, hogy villamosenergiára berendezett mezőgazdasági gépeket hajtsanak meg vele. Így tehát a kis villanytelepek építése helyesnek bizonyult, mert kielégítik a kolhozok sürgős szükségleteit.

A jövőben, az ország fokozott mértékű villamosításával egyidejűleg, a nagy villanyerőművek több energiát juttatnak majd a mezőgazdaságnak. Ez a folyamat már meg is kezdődött.

KERDES: Önök olyan nagy jelentőséget tulajdonítanak az új földterületek hasznosításának, hogy önkénytelenül is felvetődik a kérdés: vajon ez nem jelenti-e a nagy öntözési munkálatok s a Szovjetunió déli részén oly gyakori aszály leküzdésére vonatkozó más tervek félbehagyását, vagy csökkentését? Ugy tényleg, hogy a jelen pillanatban nagyobb figyelmet fordítanak Ázsia, mint Európa fejlesztésére. Mennyire jogos ez a feltevés és mik az okai ezeknek az intézkedéseknek?

VALASZ: E kérdés valóban önkénytelenül vetődik fel, de egyszerű rá a válasz. Mi nemcsak az ország egyes rajonjainak a fejlesztését tartjuk szem előtt, hanem az egész Szovjetunió fejlesztését, még pedig a jelenlegi szükségleteinkhez és a rendelkezésünkre álló erőforrásokhoz mérten. Fokozni akarjuk például a mezőgazdasági termelést. Ezt azonban csak a most is megművelés alatt álló területek intenzív kihasználásával és új földterületek hasznosításával érhetjük el. Mi mindent elkövetünk, hogy egész vetésterületünkön fokozzuk a hektárhozamot. De ahhoz, hogy elérjük a hektárhozam jelentős növelését, több trágyára van szükségünk, ehhez pedig számos új gyárat kell létesítenünk. Mindehhez idő kell, mi pedig nem várhatunk. A jelen pillanatban, mint már mondtam, az új földterületek hasznosítása biztosítja a legnagyobb gazdasági előnyt. E földek hasznosítása a legjobb eszköz a gabonatermesztés fokozására. Mi azonban mégsem szorítokozunk csupán a vetésterületek növelésére, hanem igyekszünk intenzívebben is termelni.

Lehet-e ezt úgy értelmezni, hogy mi félbehagyjuk vagy korlátozzuk az öntözési berendezésekkel kapcsolatos munkálatokat? Semmi esetre sem. Öntözni fogjuk és öntöztünk is azokat a területeket, ahol ez felel meg a legjobban az értékes növények — a zöldségfélék, a gyapot, a szőlő — termelésének. De egyelőre nem helyezhetjük erre a fősúlyt. Egyelőre oda kell összpontosítani erőinket, ahol a legnagyobb terméshozamra számíthatunk. Egy-szerű szállításról, a gazdasági előnyök és lehetőségek kiszámításáról van szó. Hova célszerűbb ma az új traktourainkat küldeni? A régi földekre, ahol egy traktor naponta 10 hektárt képes felszántani, vagy az új földekre, ahol ennek többszörösét szánthatja fel és ahol ezenfelül nagy gabonatermesztés is számíthatunk?

Tudom, külföldön arról beszélnek, hogy mezőgazdasági vonatkozású új intézkedéseink az egész szovjet gazdaságotól a gyökéres megváltoztatást jelentik. Ezek az állítások nem felelnek meg a valóságnak. Mi nem fordítunk kisebb figyelmet az ipar fejlesztésére, nem áldozzuk fel iparunkat a mezőgazdaság kedvéért. Az ipar valamennyi ágának fejlesztése ezáltal is természetesen folyik tovább. Ezentúl is első-sorban a nehézipar fejlesztésére fordítjuk figyelmünket. Az idén készült hernyóalp-pas traktorok, ekék, vetőgépek és más mezőgazdasági gépekkel első-sorban az új földekre küldjük. Így tehát az idén és jövőre a régi területeken nem növekedik a hernyóalp-pas traktorok száma — ezek a helyekre kapáló-traktorokat, kultivátorokat és egyéb talajművelő szer-zéseket, továbbá a meglévő traktorok számára szükséges pótalkatrészeket küldünk. Időközben emelkedni fog országunkban a gabonatermesztés és visszatérhetünk a gyártott mezőgazdasági gépek arányosabb elosztásához.

A Szakszervezetek Központi Tanácsa elnökségének közleménye

A Szakszervezetek Központi Tanácsának elnöksége a napokban megvitatotta, hogyan teljesíthetők az 1954. évi kollektív szerződésben előírt kölcsönös kötelezettségeket. Az elemzés során kint, hogy sok vállalat, az összes termelési ágakban, a szerződésben előírt kötelezettségek teljesítése nyomán — a munkatermelékenység növelésével, az önköltség csökkentésével és a minőség javításával — jelentős sikereket ért el a termelésben és a dolgozók munka- és életkörülményeinek megjavításában.

Ugyanakkor megállapították azt is, hogy egyes iparvállalatok adminisztratív és szakszervezeti szervei nem tudták időben a kötelezettségeket a kollektív szerződés előírásainak, mivel sem az illető iparág szakszervezetének központi bizottsága, sem a minisztériumok nem ellenőrizték, nem irányították és nem támogatták a vállalatokat a kollektív szerződésben előírt kötelezettségek teljesítésében.

A Szakszervezetek Központi Tanácsának elnöksége elhatározta, hogy meg kell kezdeni az előkészületeket az 1955. évi kollektív szerződés megkötésére. Az elnökség feladatát tűzte a szakszervezetek központi bizottságai elé az 1955. évi kollektív

szerződések megkötésére és végrehajtására irányuló munka megjavítását.

Nagyobb figyelmet kell fordítani a munkások által felvetett és a szerződésben felvett javaslatok teljesítésének ellenőrzésére, a munka jobb megszervezésére, a vállalatok belső tálalékainak feltárása és kiaknázása, a kiegészítés bevezetése terén, hogy ezáltal szüntelenül növeljék a munka termelékenységét és csökkentsék a termékek önköltségét. Fokozott mértékben kell ellenőrizni, hogyan valósulnak meg a dolgozók életszínvonalának emelését szolgáló társadalmi-kulturális vállalkozások.

Az elnökség megbízta a szakszervezetek központi bizottságait, hogy dolgozzanak ki utmutatókat valamennyi termelési ág üzemi bizottságaihoz és adminisztratív vezetőségeihez az 1954. évi kollektív szerződés teljesítésével és az új kollektív szerződések megkötésével kapcsolatban.

Vonják be a széles tömegeket a kollektív szerződésekben felvetődő kérdések megvitatásába, mert ez az 1955. évi állami terv sikeres teljesítésére mozgósít minden munkást, technikust, mérnököt és tisztviselőt.

(Agerpres.)

A szapárligeti kulturoththonban

Dé're jár már az idő, tizenkettőt üt a toronyóra. Agoston Mária, a hatosztályos magyarnyelvű iskola román nyelvet és történelmet tanító helyettes tanára csengővel jelzi a tanítást, az óra véget.

— Ne rohanjatok — szól rá erélyesen a zajongó tanulóknak.

— A szereplők maradjanak itt, megynék a „kulturba”, a többiek meg induljanak haza.

Mire Kiss József, az iskola helyettes igazgatója is az udvarra ér, két csoportra oszlanak. Az egyik, — a távozók csoportja — már túl jár az iskola kapuján, a tágas, pázsitos térségre áll halálra hangját. A másik most indul. Tászkából egységek már elő is szedtek szerepeket. Olvasni próbálják, emlékeznek...

— Mintegy két hete osztottuk ki a szerepeket — világosít fel utóközben Kiss József. — Tíz lány és tíz fiú szerepel. Az első próba még gyengén megy, bár egy párszor már össze-vastak a szerepek. December 30-án azonban megtanulják, mert az RNK kiképzésének előfordulóján akarjuk előadni — fűzi hozzá. — Ekkor tartjuk a téli ünnepélyt is. Nem könnyű dolog — mondja. Közben beérünk a kulturoththon nagytérbe.

B. D.

Megjegyzések

Az öntözőautó

December első felében hol nap-sugár, tavaszra emlékeztető időjárásban, hol pedig bőséges esőben volt rész

A francia nemzetgyűlés december 27-i ülése

PARIS. (Agerpres). — A francia nemzetgyűlés hétfőn délután folytatta a ratifikációs törvénytervezet vitáját. Az ülés napirendjén szerepelt a Mendés-France kormány által kért bizalmi szavazás.

Vallon képviselő felszólalásában felhívta a figyelmet a párisi egyezmények ratifikálására, vagyis a német fegyververzésre való veszélyre. Felhívta a képviselőket, hogy ne szavazzanak bizalmat a kormánynak. Garett „független republikánus” képviselő emlékeztette a képviselőket arra,

hogy egy évszázad alatt a német militarizmus háromszor támadta meg Franciaországot.

Cailliet volt gaullista képviselő felhívására adott kifejezést az angol és az amerikai kormány részéről Franciaországra kifejtett nyomás miatt s kijelentette, hogy éppen ezért a kormány törvénytervezete ellen szavaz.

Pierrard kommunista képviselő figyelmeztette a kormányt, hogy a párisi egyezmények ratifikálása esetén

Mendés-France kormánya a történelem előtt felelős marad Nyugat-Németország felfegyverzéséért.

A szünet után felszólalt Mendés-France miniszterelnök. Beismerte a nemzetgyűlés előző ülésén leadott negatív szavazat különleges jelentőségét. Majd ismételt az bizonygatta, hogy a párisi egyezmények ratifikálása nem akadályozza meg a Kelet és Nyugat közötti tárgyalásokat.

A nemzetgyűlés egész éjjel folytatta a vitát.

A háborús készülődések ellen

Le a párisi egyezményekkel

Irtó: GASTON MONMOUSSEAU, a Francia Szakszervezeti Szövetség titkára.

A francia és a szovjet nép baráti érzelmeit a francia—szovjet szövetségi és kölcsönös segélynyújtási egyezmény is kifejezi. A francia—szovjet egyezmény értelmében a két hatalom kötelezettséget vállalt, hogy minden szükséges intézkedést megtesz egy új német támadás megakadályozása érdekében.

Lehet, hogy Mendés-France kormánya nem akar emlékezni Franciaország kötelezettségeire. A francia nép azonban nem felejtette el, mivel tartozik a szovjet népek. A francia nép szilárdan elhatározta, hogy nem engedi meg a német militarizmus feltámasztását és hogy megvédi hazája nemzeti függetlenségét és biztonságát. A kormánynak semmiféle érveléssel nem sikerül meggyőznie a francia népet arról, hogy fegyvert kell adni — beleértve az atomfegyvert is — a nyugatnémet revansisták kezébe. Semilyen megítélésű propaganda nem tudja elhitetni azt, hogy a Szovjetunióval csak „erőszakkal” lehet tárgyalni.

A francia munkásoktól jól tudja, hogy a Szovjetunióban értékelik a francia—szovjet barátságot és hogy ott minden tekintetben eleget tettek a francia—szovjet egyezménynek. Ezért teljes komolysággal kell tekintetünk a Szovjetunió figyelmeztetését, amelyet a szovjet kormány december 16-i jegyzéke tartalmazott. A franciaországi dolgozók készek minden megtétetni annak érdekében, hogy a Szovjetunióval kötött szerződésük alapköve legyen az európai békekép.

(A „Trud”-ban megjelent cikk rövidített szövege.)

Divatbemutató Nyugat-Németországban

Nehogy meglepsünk az olvasót, mindjárt eláruljuk, hogy nem valami amerikai izű divatrevürol van szó. Ezúttal Blank, Adenauer hadügyi szakértője rendezett divatbemutatót. A bemutatásra kerülő modelleket természetesen nem karcsú lányok, hanem dőlő, monoklis férfiak öltözték magukra. Eltérő volt a divatbemutató az ismert revütől abban is, hogy az nem nagy nyilvánosság előtt, hanem zárt ajtók mögött játszódott le.

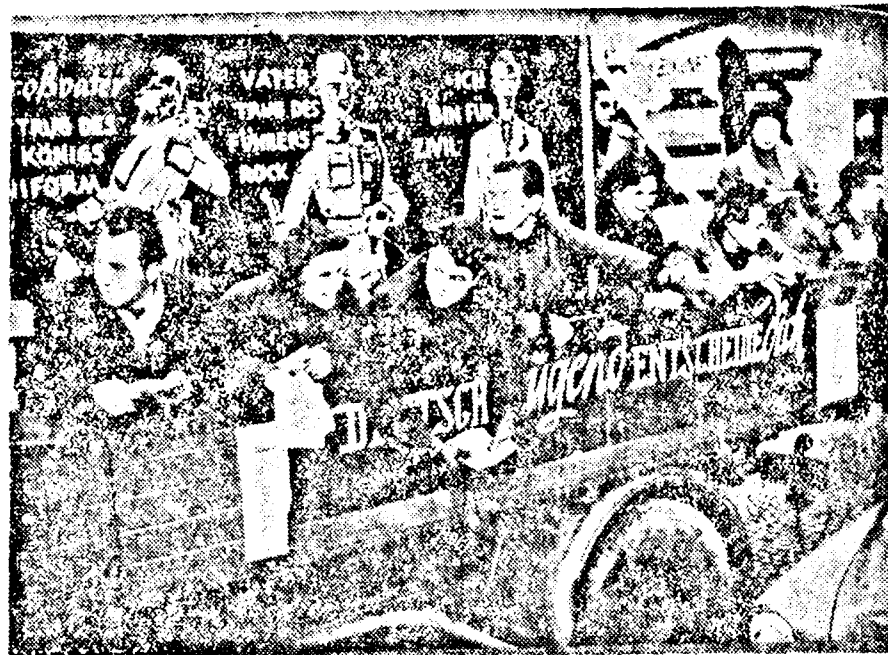
Nyugatnémetországi lapok azonban mégis közölnek egy-egy érdekességet a bemutatásra került ruhamezekről. — Mint írják — a ruhák szinte meglepő hasonlóságot mutatnak az amerikai hadsereg egyenruháihoz. A divat-

bemutató résztvevői azonban még nem tudták eldönteni a ruhák végleges színét. Vannak, akik az amerikai khaki színre esküsznek, de a legtöbb résztvevőnek véleménye mégis csak az, hogy maradjanak a porosz táboriszürkenél.

Az is kiszivárgott a divatbemutatóról, hogy a ruhák elhelyezését irányozták amerikai, vagy Wehrmacht-formájú vita tárgyát képezi. Ez azonban olyan csekélység, amely semmilyen befolyással is volt náci-tisztek érzelmeire. Ok mindenképpen, bármilyen jellegű rangjelzés alatt is ugyanazoknak tartják magukat, akik Hitler idejében voltak.

B.

A nyugatnémet ifjúság nem akar egyenruhát viselni



München utcáin tehergépkocsikon vonulnak fel a tüntető ifjak, hogy tiltakozzanak Nyugat-Németország újrafelfegyverzése ellen. A képen látható tehergépkocsin rajokkal és feliratokkal ellátott táblát helyeztek el, amelyen három alak tűnik szemünkbe.

„Nagyapám a király egyenruháját hordta” — olvassuk az első rajz mellett lévő feliratról.

A második így hangzik: „Apám a Führer ruháját viselte”, — míg a harmadik felirat a mai német ifjúság akaratát hirdeti: „En a civilruha mellett maradok.”

Az USA „gondoskodása” az albán népről

TIRANA. (Agerpres). Az Albán Távirati Iroda jelenti:

Nemrégiben Dulles, az USA külügyminisztere nyilatkozatot tett, amelyben az Amerikai Egyesült Államoknak Albánia iránti „barátságáról” és „gondoskodásáról” beszélt. Ugyanakkor kijelentette, hogy Albánia ezidőszent „elnyomás” alatt él és hozzátette, hogy az Egyesült Államok kormánya „erőfeszítéseket” tesz Albánia felszabadítása érdekében.

Az Albán Távirati Irodát felhatalmazták, hogy felhívással utasítsa vissza ezt a nyilatkozatot és ugyanakkor leleplezze a nyilatkozat mögött rejlő okokat, amelyeknek alapja nem más, mint durva és megengedhetetlen beavatkozás az amerikai kormány részéről egy független és szuverén állam belügyeibe. Nem más, mint a nemzetközi jog legelemibb elveinek nyílt megsértése. Ez a nyilatkozat szemtelen megállapításokat tartalmaz és újabb bizonyítéka az Egyesült Államok kormányának az albán néppel szemben tanúsított agresszív politikájának. „Barátság”, „gondoskodás” és „erőfeszítés” az amerikai kormány szótárában most is azt jelenti Albániaival kapcsolatosan, mind eddig: a népi hatalom megdöntése és az albán nép guzbakötése — szögezi le az Albán Távirati Iroda.

Az Albán Távirati Iroda szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy Albánia egyszersmindenkorra felszabadult az imperializmus láncai alól és hogy a mult nem tér vissza soha többé.

Az albán kormány és az albán nép nem tűrhet meg sohasem az amerikai kormány cselekedetéhez hasonló beavatkozást a saját életébe. Minden kísérlet az amerikai és más imperialisták részéről, amely az Albán Népköztársaság léte, szabadsága és szuverenitása megsértésére irányul, megfelelő visszavágásban részesül.

Az albán nép megteremtette saját szabad, szuverén és erős államát, az Albán Népköztársaságot, amelyet örök és szétszakíthatatlan barátság kapcsol a Szovjetunióhoz és a szocializmus és béke táborának valamennyi testvéri országához. Hazánk szabadsága és boldog jövője biztosított van.

John Foster Dulles nyilatkozata az éberség fokozására, hazája határainak megvédésére készíti az albán népet, hogy biztosíthassa békés munkáját, megőrizhesse vívmányait.

A tények tükrében

A francia nép akarata

Nem célunk, hogy a francia nemzetgyűlésben most lejátszódó dráma egyes felvonásainak kimenetelét előre találgassunk. Ezúttal csupán az eddig lefolyt események ismeretelésére szorítkozunk.

Párisban, mint tudjuk, csütörtökről péntekre virradó éjjelen két erő csapott össze a Bourbon-palota nagy üléstermében. A két tábor közül az egyiket 280 képviselő alkotta. Ezek nyíltan kimondták: nem akarják Nyugat-Németország felfegyverzését, nem akarják a nyugat-európai uniót. Ezzel a cselekedetükkel a francia nép akaratát érvényesítették, melynek határozott állásfoglalása nyomán négy hónap lefordása alatt a francia parlament kétszer utasította el a Németország elfegyverzésére irányuló mesterkedéseket.

Nyilvánvaló, hogy nemcsak a 280 képviselő ellenzi, hogy Franciaország legmegátalkodottabb ellenségeinek fegyvert adjanak a kezbe, sokan nem akarják Nyugat-Németország felfegyverzését a nyugateurópai unió mellett szavazó 259 képviselő közül sem. Ezeket viszont nem a francia nép érzelmei, hanem a nyugati imperialisták „kiszélesítő” eszközei irányították magatartásukban.

Természetesen az Egyesült Államok kormánykörüli ezúttal is hajlandók a Németország felfegyverzését elutasító határozatot kommunista cselekedetnek minősíteni. Ugyáztudjuk, a nagy csapás annyira leverte Eisenhowerék, hogy akarhatatlanul is még nagyobb francia tömeget sorakoztatnak fel a Francia Kommunista Párt mellé, amely most is, mint minden alkalommal, Franciaország léteért harcol.

Meg kell azonban mondanunk, hogy nemcsak a kommunista képviselők tanúsítottak hazafias magatartást a pénteki szavazás alkalmával. Nézzük csak meg, mit mondott a 82 esztendőes Herriot, akit a legkevésbé sem lehet „megvanusítani” kommunista elvek hirdetésével.

„Szeretlem az Egyesült Államokat, de jobban szeretem Franciaországot” — mondotta az 63 államférfi, mielőtt Nyugat-Németország felfegyverzése ellen adta le szavazatát. Ugyanebben a beszédében ezeket is kijelentette: „Mint francia és mint republikánus, nehezen elfogadhatónak és paradoxonnak tartom, hogy Franciaország a reakciós Németországnak nyújtson segítséget, az ellen a Németország ellen, amely — a francia történelem tanulságát követve — igyekszik felszabadítani magát.”

Eisenhower — ünnepi szabadságának „békés” hangulata ellenére — módfelett felháborodott, amikor a francia parlament döntéséről értesült. Haggerthyt, a Fehér-ház sajtóüggyelkező foglalkozó titkárát felhatalmazta annak kijelentésére: nem hiszi, hogy a péntek hajnali szavazás a francia nép akaratát fejezi ki.

Ezek szerint Eisenhower nem tudja elképzelni: a francia nép, amely 75 év leforgása alatt három ízben vált a német támadás áldozatává, egyszerűen lemondjon arról, hogy ismét német csizmák tapossák a francia földet és német vezényszóra dörödjön el a legjobb franciák leggyilkosára szánt fegyverek.

Eisenhower elnök azonban nemcsak „csodálkozik”, hanem fenyegetőzik is. „Ha a francia parlament végleg elutasítaná Nyugat-Németország felfegyverzését, akkor sor kerül arra, amit mi európai politikánk kínos ártérkelésének nevezünk” — mondatta még szószólójával.

Világos, hogy ez a „kínos ártérkelés” nem lehet más, mint a Franciaország nagyhatalmi jellegének megszüntetésére irányuló imperialista törekvés az atlanti szövetségben belül.

Akármenyire is csodálkozik azonban az USA elnöke, Franciaországban mindenki tudja, hogy Franciaország csak úgy veszítheti el nagyhatalmi jellegét, ha hozzájárul Nyugat-Németország felfegyverzéséhez. Eden angol külügyminiszter például nem is csinál titkot ebből. Azzal fenyegetőzik ugyanis, hogy amennyiben Franciaország nem járul hozzá Nyugat-Németország felfegyverzéséhez, akkor Nagybritánia nem tartja magára nézve kötelezőnek a londoni egyezményben előírt angol hadoszlopok Európában való állomásoztatását.

Vajon miért kellene ezeket a csapatokat az európai szárazföldön tartani? Talán azért, hogy Franciaországot megvédjék új „szövetségsétől”?

Eisenhower is, Eden is kissé elkéstek otromba fenyegetéseikkel. A francia nép már a második világháború alatt is megállta, hogy minden megszállás ellenére érvényt szerezni akaratának és az ország nagyhatalmi jellegének.

Ha pedig a „kínos ártérkelés” lényegében nem különböznék a Franciaország náci megszállása idején követett hitleri politikától, akkor Eisenhowernek sürgősen szakított véleményét kell kényszerből elvetnie, a volt náci tábornokoktól, akik a hitleri megszállás idején „közvetlen és kellemetlen tapasztalatokat szereztek a francia nép igazi akaratáról.”

Bakács Béla.

Harc az életért

Jankovszkij professzor kísérletei

Irtó: MARK POPOVSKIJ

A klinikai halál — a szervezet valódi végleges pusztulásának előszobája. A szív és a tüdő már nem működik, megszűnik a vér keringése az erekben, de a sejtek és a szövetek még élnek. Ilyen állapotban életet lehetne a testbe csak úgy lehet, ha elsősorban az életre elegendő mennyiségű oxigént juttatjuk el a sejtekhez. De az oxigént a vér szállítja, vagyis a vért az erekben újra mozgásba kell hozni. Viszont, hogy helyreállítsuk a vérkeringést, előbb nyilvánvalóan életre kell kelteni a szívet és a tüdőt. A kör bezárult. Hol van tehát a döntő láncszem? Hol kezdjük el az életrekelést?

A fuidokló vagy szénázmérgezett ember életéért a harcot rendszerint azonnal kezdjük el, hogy mesterséges légzést alkalmazzunk. Ez az egyetlen jól bevált lehetőség, ami az orvos megérkezéig minden esetben rendelkezésre áll. A mesterséges légzés alkalmazásával egyidejűleg az orvos igyekszik a szív működését helyreállítani. Először a fecskendő, a szívizomra erősen ható koffeinnel és kámmal. A kórházban az orvos ugyanezt teszi. Amint észreveszi, hogy belege haldoklik, legelőször a szív működését helyreállítással törekszik.

Ez azt jelenti-e vajon, hogy valóban első és döntő láncszem, amelyre a kiálló életért folytatott harcnak egyáltalán gondolhatunk — csakis a szív működése lehet? Ezt a legutóbbi időkig megdönthetetlen tudományos tételek tartották. Ugyanezzel az eljárással, mindenekelőtt a szív működését helyreállítására törekedve, mentette meg az emberek életét Nyegovszkij professzor is a Nagy Honvédő Háborúban.

Igen gyakran előfordul — mondja

Az „acélszív” és az „üveg tüdő”

Két készülék tűnik fel annak, aki megfordul Jankovszkij professzor laboratóriumában.

Az egyik kis, hordozható készülék, fényes fémszekrény, az autosektor, vagyis a műszív. Az autosektor különlegesen egyszerűen nem hasonlít szívhez. Legfeljebb a belső szétágazó számos gumicsövet hasonlíthatnánk a vérekekhez. Felépítését tekintve ez az okos gépezet mégis valóságos szív. Két henger — szivattyúja — van. Ha a gépet olyan állapotba állítjuk, hogy a két henger össze, amelynél szíve megállt, akkor az egyik henger segítségével vért fecskendezhetünk az állat ütőereibe, míg a másik hengerrel leszívhatjuk a vért, elhasználtatott vért és azt a mesterséges tüdőbe irányíthatjuk.

A másik készülék, amely érdekfeszítet magára vonja — a mesterséges tüdő. Ezt két üveg edény és két köti össze az acél oxigénpalackkal. A sötét, vénás vér, amely bejárta már a szervezet összes szövetét és sejtjét, leadta oxigéntartalmát és felvette a sejtektől a szénadioxidot — szénadioxidot — felülről folyik be a „tüdőbe”.

A valódi élő tüdőben ennek a vénás vért apró erekben — a hajszálerekben keresztül kell elkerülnie a tüdőhólyagocskákhoz (a veolusokhoz) s ott leadva a szénadioxidot, oxigént felvennie a tüdő útján belelegzett levegőből. A mesterséges tüdő az oxigént acélpalackból kapja. Az oxigént az üveg tüdőbe a csövön át alulról felfelé áramlik be. Beáramlás útján látható a vért adott állapot vérvével, amelyet habosít tesz. A felszálló buborékok — mint a tüdőhólyagocskákban — megtöltik a „tüdőt” egész terület. Az autosektor segítségével átszivattyúzott vénás vér felülől ömlik az üveg edénybe és összekeveredik a habos vérral. Mialatt a vér buborékokról-buborékokra folydogál, mind világosabb, vörösebb lesz. Ez biztos jele annak, hogy a szénadioxidot elvetve az oxigén váltotta fel, a vénás vérből verőeres vér lett.

A csere alatt egy különleges berendezés 37°-ra melegíti a vért, amelyet aztán a szivattyú újra a vérekekbe fecskendez.

Az „acélszív” és az „üveg tüdő” — az a nemrég megalkalmzott láncszem, amellyel újra meg lehet indítani a klinikailag meghalt szervezetben a vérkeringést.

Az 554. sz. kísérlet

A latin „vita” szó életet jelent. „Vitának” nevezték el azt a négy hónapos farkaskutyát, amelyet tavaly július 15-én keltettek életre. Ez volt Jankovszkij professzor 554-ik kísérlete.

„Vita”, miután autosektornal 155 köbcentiméter vért szívattak le ütőeréből, szabályosan kimúlt. A szív működését megszüntése után még néhány mély lélekzetet vett és vége volt. A laboratóriumban mindenki az órájára nézett: 13 óra 58 percet mutatott, Jankovszkij professzor kikapcsolta az autosektor motorját. A tüdőben osond támadt. A halál lett urrá a kutya gyenge testén. Tekintete megüvegesedett, a reflexek megszűntek, a vérnyomás és a légzés rögzítő feketé szalagon megjelentek „a halál egyenes vonalai”.

Elmúlt 10 perc. 14 óra 8 perc az

idő. Jankovszkij professzor bekapcsolja az autosektort. A készülék visszafecskendezte az állat ereibe a kísérlet kezdetén leszívott vért. A befecskendezést ellenőrző munkatárs hangja igazolta: a kutya szíve még nem mozog, de a meleg, élénk, vörös vér megállás nélkül áramlik az erekben. Keresztül megy az autosektoron, a mesterséges tüdőn, átmossa a szöveteket és a szerveket, majd az autosektoron keresztül ismét a mesterséges tüdőbe kerül, ahol megtisztul.

Már 5 perce bug csendesen az autosektor, amikor egyszerre felkiáltanak: lélekzik. „A második élet kezdete” — írja a munkatárs a jegyzőkönyvébe és melléjezi az időt is — 14 óra 13 perc 30 másodperc. Fokozatosan helyreáll a kutya légzése, de a halál felett aratott végső győzelem még messze van. Nagyon lassan kel életre a központi idegrendszer. Most jelent meg a farokreflex; a munkatárs megszorítja a kutya farkának végét, mire az rövid, reflexszerű megmozdulással reagál.

A szív működés csak 1 óra és 21 perccel az életrekelési kísérlet megkezdése után indult meg.

Másnap reggel a kutya már tejet ivott, harmadnapra visszafutott a kísérletek során elvesztett látása és hallása, futkározni kezdett. „Vita” esete nem egyedülálló.

Ez azt jelenti, hogy autosektornal rendelkezett orvos még 10—15 perccel a hirtelen bekövetkezett halál után is feltartóztatja a halált, sőt esetleg 20 perc múlva is.

Pillantás a jövőbe

Mint már említettük, a klinikai halált — a szív működését és a légzést megszüntet — a szervezet teljes, végleges halála, sejtjeinek pusztulása követi. Alkalommal azt tartják, hogy ez a sejtek megfagyásának következménye, minthogy nem jut el hozzájuk az életük fenntartásához elengedhetetlenül szükséges oxigén. Jankovszkij professzor szerint viszont a végleges halál valódi oka más: a sejtek távolról sem megfagyás következtében pusztulnak el, hanem azért, mert önmagukat mérgezik meg.

Ezt Jankovszkij professzor így magyarázza:

Az életvegytani folyamatok eredményeképpen a testünket alkotó sejtekben állandóan több, rendkívül mérgező anyag képződik. Az egészséges szervezet nem ártalmasak, minthogy gyorsan elbomlanak, illetve a véráram elszállítja a mérgező anyagokat. Az életvegytani folyamatok, elvezetve a központi irányítást, egymástól elszigeteltek, sőt esetleg teljesen értelmetlenül folynak le. Majd tovább folytatódhatnak a szervezetben, holott a szív és a tüdő már nem működik, a vérkeringés megszűnt, tehát nincs oxigén, ami pedig elengedhetetlen. Visszas helyzettámad. A szervezet életvegytani folyamatai, amelyek eddig az élet fenntartását szolgálták, most már a halál győzelmét siettetik. A sejtekben, minthogy oxigén nincs jelen — felhalmozódnak a mérgező anyagok, meg